

Kitab Daniel - Nomor Saratus Hiji

Utusan Perjangjian: Ti Pamurnian ka Panyucian Tuntas

Jeff Pippenger

2024-02-29

Minggu nalika Kristus negeskeun perjangjian ngawakilan mangsa ti mimiti Anjeunna dibaptis, nepi ka Kristus di tempat suci sawarga ngadeg dina waktos Stefanus dirajam ku batu.

Nanging anjeunna, pinuh ku Roh Suci, neuteup pageuh ka sawarga, sarta ningali kamulyaan Allah, jeung Isa nangtung di sisi katuhu Allah, sarta saurna, “Tingali, abdi ningali langit kabuka, jeung Putra Manusa nangtung di sisi katuhu Allah.” Tuluy maranéhna ngagorowok kalawan sora tarik, nutupan ceulina, sarta babarengan narajang anjeunna, tuluy ngusir anjeunna ka luar kota, sarta ngalung anjeunna ku batu; jeung para saksi nunda pakeanana di suku saurang nonoman anu ngaranna Saulus. Jeung maranéhna ngalung Stefanus ku batu, bari anjeunna nyambat ka Allah, saurna, “Gusti Isa, tampi roh abdi.” Tuluy anjeunna tuur, sarta ngagorowok kalawan sora tarik, “Gusti, ulah nanggungkeun dosa ieu ka maranéhna.” Jeung sanggeus ngucapkeun ieu, anjeunna sare. Rasul-rasul 7:55–60.

Waktu Stéfanus dirajam batu jeung Mikail nangtung, Injil sumebar ka bangsa-bangsa sanés Yahudi, sabab nepi ka waktu éta Injil diwatesan ngan pikeun urang Yahudi.

“Ti dinya,” ceuk malaikat, “Anjeunna bakal ngukuhkeun perjangjian jeung loba jelema salila saminggu [tujuh taun].’ Salila tujuh taun sanggeus Jurusalamet ngamimitian palayanan-Na, Injil kudu diwartakeun hususna ka urang Yahudi; salila tilu satengah taun ku Kristus sorangan; jeung satuluyna ku para rasul. ‘Di tengah saminggu éta Anjeunna bakal ngeureunkeun kurban jeung pangbakti.’ Daniel 9:27. Dina usum semi taun 31 M., Kristus, kurban anu sajati, dipasrahkeun di Kalvari. Harita tabir Bait Allah beulah jadi dua, nunjukkeun yén kasucian jeung harti tina ibadah kurban geus sirna. Waktuna geus sumping pikeun kurban jeung pangbakti di bumi eureun.”

“Minggu anu hiji éta—tujuh taun—réngsé dina A. D. 34. Tuluy ku rajamna Stéfanus urang Yahudi ahirna ngesahkeun panolakan maranéhna kana Injil; murid-murid anu sumebar ka mana-mana lantaran panganiayaan ‘indit ka unggal tempat ngawawarkeun firman’ (Acts 8:4); sarta teu lila sanggeus éta, Saulus, anu nganiaya, tobat, tuluy jadi Paulus, rasul pikeun bangsa-bangsa sanés.” The Desire of Ages, 233.

Dina taun 34, minggu anu suci (dua rébu lima ratus dua puluh poé), réngsé, sarta Israil baheula dipaparin pegat ku Allah; mangsa uji maranéhna geus ditutup sapinuhna. Dina waktu éta, pangbalikan hukuman ka Israil baheula lantaran nampik perjangjian, sarta lantaran panyaliban Putra Allah, geus jadi poko pangadilan eksekutif Allah. Allah dina welas asih-Na anu kasabaranana panjang nunda karuksakan Yerusalem nepi ka mangsa pangepungan jeung karuksakan dina 66 M nepi ka 70 M.

Ayat-ayat dina pasal kasalapan kitab Daniel, anu nandakeun minggu nalika Kristus ngukuhkeun perjangjian, ogé nandakeun yén Roma kaping (pangéran anu bakal datang) bakal ngancurkeun kota jeung tempat suci; nanging Allah, dina kasabaran-Na anu panjang jeung rahmat-Na, maparin waktu ka anak-anak Israil baheula pikeun ngadangu Injil sarta nyieun putusan, sakumaha karuhun maranéhna parantos ngalakukeun dina mangsa tujuh taun palayanan Kristus jeung para murid di antara maranéhna.

“Salila ampir opat puluh taun sanggeus hukuman ka Yerusalem diucapkeun ku Kristus sorangan, Gusti nunda pangadilan-Na ka éta kota jeung bangsa. Endah pisan kasabaran Allah ka jalma-jalma anu nampik Injil-Na jeung anu maehan Putra-Na. Pasemon tangkal anu teu buahan ngagambarkeun cara Allah ngalakonan pangersa-Na ka bangsa Yahudi. Parentah geus kaluar, ‘Tebang éta; ku naon éta ngan ngabebankeun taneuh?’ (Lukas 13:7), tapi rahmat ilahi masih kénéh nyalametkeun éta salila sawatara waktu deui. Masih loba di antara urang Yahudi anu can nyaho kana tabiat jeung karya Kristus. Jeung barudakna can kungsi ngarasakeun kasempetan-kasempetan atawa narima cahaya anu geus dihina ku kolotna. Ngaliwatan pangwawaran rasul-rasul jeung para baturna, Allah bakal ngajadikeun cahaya nyorot ka maranéhna; maranéhna bakal diidinan ningali kumaha nuju geus digenepan, lain ngan dina kalahiran jeung kahirupan Kristus, tapi ogé dina pupusna jeung kabangkitan-Na. Barudak éta teu dihukum ku lantaran dosa kolotna; tapi waktu maranéhna, kalayan nyaho kana sakabéh cahaya anu geus dibikeun ka kolotna, nampik cahaya tambahan anu dipaparin ka dirina sorangan, maranéhna jadi milu kana dosa kolotna, sarta ngeusian ukuran kajahatan maranéhna.”

Kasabaran Allah ka Yerusalem ngan nganuhunkeun urang Yahudi dina katekan maranéhna anu teuas hate sarta teu tobat. Dina kabencian jeung kajahatan maranéhna ka para murid Yesus, maranéhna nampik panawaran rahmat anu pamungkas. Tuluy Allah narik panyalindungan-Na ti maranéhna sarta nyabut kakawasaan-Na anu nahan Sétan jeung malaikat-malaikatna, ku kituna éta bangsa dipasrahkeun kana panguasaan pamingpin anu geus dipilih ku dirina. Barudakna geus nampik kurnia Kristus, anu sabenerna bakal mampuhkeun maranéhna pikeun ngéléhkeun dorongan-dorongan jahatna, sarta ayeuna ieu dorongan-dorongan téh malah jadi nu nalukkeun maranéhna. Sétan ngagedurkeun hawa nafsu jiwa anu panggalakna jeung panghandapna. Jalma-jalma henteu maké akal pikir; maranéhna geus ngalangkungan wates akal sehat—dikawasa ku dorongan hate jeung amarah buta. Maranéhna jadi satanis dina kajahatanna. Dina kulawarga jeung dina bangsa, di antara golongan anu pangluhurna boh anu panghandapna sarua, aya rasa curiga, sirik, kabencian, paselisihan, pemberontakan, rajapati. Teu aya kaamanan di mana waé. Babaturan jeung dulur salembur silih khianat. Kolot maéhan anakna, jeung anak maéhan kolotna. Para pamingpin umat teu boga kakuatan pikeun ngawasa dirina sorangan. Hawa nafsu anu teu kakawasa ngajadikeun maranéhna lalim. Urang Yahudi geus narima kasaksian palsu pikeun ngahukum Putra Allah anu teu salah. Ayeuna tuduhan-tuduhan palsu ngajadikeun kahirupan maranéhna sorangan teu pasti. Ku lampah maranéhna, geus lila maranéhna nyebutkeun kieu: ‘Singkirkeun Nu Mahasuci ti Israél ti payuneun kami.’ Yesaya 30:11. Ayeuna kahayang maranéhna dikabulkeun. Sieun ka Allah geus teu ngaganggu deui ka maranéhna. Sétan aya di kapala bangsa éta, sarta para panguasa sipil jeung agama anu pangluhurna aya dina kakawasaanana.” The Great Controversy, 27, 28.

Salaku Utusan Perjangjian, Kristus mimitina ngan ukur ngurus urang Yahudi. Dina taun 34, waktu Stefanus dirajam ku batu, Injil tuluy dibawa ka bangsa-bangsa séjén, sarta mangsa pangadilan palaksanaan Allah geus datang, sanajan Allah dina rahmat-Na nunda éta mangsa salila kira-kira opat puluh taun.

Salaku Utusan Perjangjian, dina minuhan nubuat Maleakhi pasal tilu, Kristus dua kali nyucikeun Bait Allah. Anjeunna ngalakukeun éta dina hiji mangsa anu sacara husus dipisahkeun pikeun umat perjangjian anu harita keur diliwatan sarta dipiceun ku talak, jeung ogé pikeun maranéhana anu engkéna bakal jadi umat pilihan anu anyar. Nalika éta mangsa geus réngsé, mangsa pangadilan eksekutif Allah mimiti lumangsung. Yohanes Pembaptis nya éta utusan anu nyiapkeun jalan pikeun padamelan Kristus dina ngadegkeun umat pilihan anu anyar anu ku Anjeunna baris diasupkeun kana perjangjian.

Dua panyucian Bait Suci téh mangrupa palajaran ku objék anu nandakeun pagawéan Kristus dina nyucikeun bait suci jiwa. Nalika Utusan Perjangjian téh ujug-ujug sumping dina Malaki pasal tilu, Anjeunna nyucikeun sarta ogé mupus rereged putra-putra Lewi, pikeun tujuan ngahasilkeun hiji kurban, sakumaha dina jaman baheula.

Tapi saha nu bisa tahan dina poé datangna-Na? jeung saha nu bakal tetep nangtung waktu Anjeunna nembongan? sabab Anjeunna téh ibarat seuneu nu ngamurnikeun, jeung ibarat sabun tukang ngumbah lawon. Jeung Anjeunna bakal linggih minangka nu ngamurnikeun jeung nyucikeun pérak; sarta Anjeunna bakal nyucikeun putra-putra Lewi, jeung ngamurnikeun maranéhna kawas emas jeung pérak, supaya maranéhna bisa ngahaturkeun ka PANGERAN hiji kurban dina kabeneran. Mangka kurban Yuda jeung Yerusalem bakal pikaresepeun ka PANGERAN, saperti dina mangsa baheula, jeung saperti dina taun-taun nu tiheula. Maleakhi 3:2–3.

Maleakhi pasal tilu, jeung dua panyucian Bait Allah ngalambangkeun kasampurnaan iman putra-putra Lewi anu dilaksanakeun ku Utusan Perjangjian. Kasampurnaan iman putra-putra Lewi dilambangkeun ku pamurnian emas.

“Kudu aya, ka sakumna jalma nu miboga pangaruh naon baé di sanitarium, aya kasaluyuan jeung pangersa Allah, pangrendahan diri, sarta muka haté kana pangaruh anu mulya ti Roh Kristus. Emas anu diuji dina seuneu ngalambangkeun kanyaah jeung iman. Loba jalma ampir taya kanyaah. Kapercayaan kana diri sorangan ngabutakeun panonna kana kabutuhan maranéhna anu kacida gedéna. Aya kabutuhan anu pasti pikeun pertobatan sapopoé ka Allah, hiji pangalaman anyar, jero, sarta sapopoé dina kahirupan agami.” Testimonies, jilid 4, 558.

Malaki pasal tilu, sarta dua kali nyucikeun Bait Allah ngagambarkeun kasampurnaan pamahaman ngeunaan nambahanana pangaweruh di jero jalma-jalma wijaksana, nyaéta putra-putra Léwi, anu dipigawé ku Utusan Perjangjian. Kasampurnaan putra-putra Léwi digambarkeun ku dimurnikeunana pérak.

Kecap-kecap PANGERAN téh kecap-kecap anu murni, lir pérak anu diuji dina tungku taneuh, dimurnikeun tujuh kali. Jabur 12:6.

Utusan Perjangjian éta bakal nyucikeun putra-putra Léwi saperti pérak jeung emas. Firman Allah anu nyucikeun, sabab dimurnikeun téh hartina dibenerkeun jeung disucikeun.

Sucikeun maranéhna ku kayaktian Gusti: pangandika Gusti teh kayaktian. Yohanes 17:17.

Yohanes Pembaptis téh utusan anu nyiapkeun jalan pikeun Utusan Perjangjian dina panggenapan kahiji tina Malaki pasal tilu, sarta pesen anjeunna dina hal éta sipatna opat rupa. Karya anjeunna ngawengku ngaidéntifikasi karya panyucian anu kudu dipigawé ku Utusan Perjangjian, jeung yén karya panyucian anu dilaksanakeun éta digambarkeun minangka hiji kalakuan nyapuan tempat ngirik. Anjeunna ngaidéntifikasi yén bangsa pilihan baheula harita keur dina prosés diliwatan. Anjeunna ogé nampilkeun pesen Laodikea ka umat Allah, ku kituna nembongkeun ka maranéhna dosa-dosa maranéhna jeung dosa-dosa karuhunna. Anjeunna nempatkeun sakabéh kanyataan ieu dina kontéks “amarah anu bakal datang.” Karya utusan anu nyiapkeun jalan éta ngagambarkeun hiji karya ku saurang anu can kungsi narima atikan dina sistem pendidikan jalma-jalma anu keur diliwatan.

“Dina Yohanes Pembaptis, Gusti ngadegkeun pikeun diri-Na sorangan saurang utusan pikeun nyiapkeun jalan pikeun Gusti. Anjeunna kudu mawa ka dunya hiji kasaksian anu teu ngageter dina ngécé jeung ngahukum dosa. Lukas, dina ngumumkeun pancén jeung pagawéanana, nyebut, ‘Jeung anjeunna bakal miheulaan Anjeunna dina roh jeung kakawasaan Elias, pikeun mulangkeun hate para bapa ka anak-anakna, jeung jalma-jalma anu henteu nurut ka hikmah jalma-jalma anu bener; pikeun nyiapkeun hiji bangsa anu geus disadiakeun pikeun Gusti’ (Lukas 1:17).”

“Loba urang Parisi jeung Saduki daratang ka baptisan Yohanes, sarta nalika nyarita ka maranéhna, anjeunna ngandika, ‘Eh turunan oray berbisa, saha anu geus ngingetan maranéh supaya kabur tina murka anu bakal datang? Ku sabab kitu, hasilkeun buah-buah anu pantes pikeun tobat; jeung ulah nyangka nyebut dina diri sorangan, Urang boga Ibrahim jadi bapa urang: sabab Kami nyebut ka maranéh, yén Allah sanggup tina batu-batu ieu ngabangkitkeun anak-anak pikeun Ibrahim. Jeung ayeuna ogé kampak geus ditangtungkeun kana akar tangkal-tangkal: ku sabab éta unggal tangkal anu henteu ngahasilkeun buah anu hadé bakal ditegor, tuluy dialungkeun kana seuneu. Kami saéstuna ngabaptis maranéh ku cai pikeun tobat: tapi Anjeunna anu datang sanggeus kami leuwih kawasa ti batan kami, anu sapatu-Na ogé kami henteu pantes mawa; Anjeunna bakal ngabaptis maranéh ku Roh Suci, jeung ku seuneu: anu nyiru-Na aya dina panangan-Na, sarta Anjeunna bakal ngaberesihan lanté pangirikan-Na nepi ka tuntas, jeung ngumpulkeun gandum-Na kana lumbung; tapi Anjeunna bakal ngaduruk daun gandum ku seuneu anu moal pareum’ (Mateus 3:7–12).”

“Sora Yohanes diangkat kawas tarompet. Tugas anjeunna nyaéta, ‘Tuduhkeun ka umat Kami palanggaran maranéhna, jeung ka kulawarga Yakub dosa-dosa maranéhna’ (Yesaya 58:1). Anjeunna henteu meunang atikan élmu ti manusa. Allah jeung alam geus jadi guru-guruna. Tapi diperlukeun saurang pikeun nyiapkeun jalan di payuneun Kristus anu cukup wani sangkan sorana kadéngé kawas para nabi baheula, nyaur bangsa anu geus ruksak éta kana tobat.” Selected Messages, buku 2, 147, 148.

William Miller téh utusan kadua anu nyiapkeun jalan pikeun Utusan Perjangjian, sarta pribadi jeung pagawéan Miller geus dilambangkeun ku Yohanes Pembaptis.

“Rébuan jalma ditungtun pikeun narima bebeneran anu diajarkeun ku William Miller, sarta abdi-abdi Allah dihudangkeun dina roh jeung kakawasaan Élia pikeun ngawawarkeun éta amanat. Saperti Yohanes, miheulaan Yesus, maranéhna anu ngawawarkeun amanat anu khidmat ieu ngarasa kapaksa nancebkeun kampak kana akar tangkal, sarta nyaur ka manusa supaya ngahasilkeun buah-buah anu pantes pikeun tobat.” Early Writings, 233.

Urang Yahudi anu resep ngabantah dina jaman Kristus parantos kagiring pikeun percaya kana hiji pesen palsu ngeunaan Mésias. “Mésias” nyaéta kecap Ibrani pikeun kecap Yunani “Kristus” anu hartina “anu diurapi”.

Firman anu dikintunkeun ku Allah ka urang Israil, ngawawarkeun karapihan ku Yesus Kristus: (Anjeunna téh Gusti sadaya:) Eta firman, ceuk sim kuring, geus dipikanyaho ku aranjeun, anu geus diumumkeun ka sakuliah Yudea, sarta mimiti ti Galilea, sanggeus baptisan anu diwawarkeun ku Yohanes; kumaha Allah ngurapan Yesus urang Nasaret ku Roh Suci jeung ku kakawasaan: anu ngider ngalakonan kahadéan, sarta nyageurkeun sakumna anu ditindes ku Iblis; sabab Allah nyarengan Anjeunna. Rasul-rasul 10:36–38.

Duanana kecap “messiah” jeung “Christ” duanana ngandung harti “anu diurapi”. Kristus diurapi dina waktos baptisan-Na, ku kituna sacara téknis Anjeunna tacan jadi Mésias atawa Kristus dugi ka baptisan-Na. Baptisan-Na sacara profétis saluyu jeung turunna malaikat dina Wahyu pasal sapuluh, anu turun dina 11 Agustus 1840, sarta ogé saluyu jeung turunna malaikat anu kawasa dina Wahyu pasal dalapan welas, anu turun dina 11 Séptémber 2001. Tilu waymark profétis éta ngaidéntifikasi manifestasi Roh Suci dina hujan ahir.

Urang Yahudi anu sok ngabantah nyekel kana hiji kasalahpahaman, nyaéta pesen nubuat anu palsu yén Al Masih bakal ngadegkeun hiji karajaan bumi anu harfiah, tempat bangsa Israil maréntah dunya. Eta téh pesen palsu anu ngajangjikeun “karapihan jeung kamakmuran”.

Pesen William Miller miboga dua unsur utama. Nu kahiji nyaéta nerapkeun nubuat-nubuat waktu anu ngaidéntifikasi panyucian tempat suci, sarta nu kadua nyaéta panolakanana kana tafsiran Katolik ngeunaan milénium sarébu taun anu condong dipercaya ku golongan Protestan. Pamadegan palsu ngeunaan milénium éta, anu dipikawanoh minangka sarébu taun karapihan jeung karaharjaan, geus dilambangkeun ku pamadegan palsu ngeunaan Karajaan Al Masih anu dicekel ku urang Yahudi anu resep ngabéjaan perkara leutik-leutik.

Dua saksi éta ngaidéntifikasi hiji amanat hujan ahir palsu anu ngajangjikeun “karapihan jeung kamakmuran” dina panggenepan anu katilu jeung panungtung tina sajarah utusan anu nyiapkeun jalan pikeun Utusan Perjangjian supaya ngadadak sumping ka Bait-Na. Amanat hujan ahir palsu éta diidéntifikasi minangka amanat “karapihan jeung kaamanan,” sabalikna tina amanat Yohanes Pembaptis anu nétélakeun yén “unggal tangkal anu henteu ngahasilkeun buah anu hade diteukteuk, lajeng dialungkeun kana seuneu,” nalika “amarah anu bakal datang” téh sumping. Ieu ogé digambarkeun ku pangidéntifikasian Miller yén moal aya sarébu taun karapihan, sakumaha diajarkeun ku Katolik, sabab nalika Gusti mulang, Anjeunna bakal ngancurkeun bumi ku cahaya

kamulyaan tina kadatangan-Na.

Jeung ka maraneh anu keur kateken, reureuhlah bareng jeung kami, nalika Gusti Yesus bakal dinyatakeun ti sawarga jeung malaikat-malaikat-Na anu kawasa, dina seuneu anu hurung, ngalaksanakeun pangbales ka maranehna anu teu nyaho ka Allah, jeung anu teu nurut kana Injil Gusti urang Yesus Kristus; maranehna bakal dihukum ku karuksakan langgeng, dijauhkeun ti payuneun Gusti, jeung tina kamulyaan kakawasaan-Na. 2 Tesalonika 1:7–9.

Utusan dua kahiji anu nyiapkeun supaya Utusan Perjangjian asup kana perjangjian jeung hiji umat pilihan anyar, mintonkeun yén hiji amanat hujan panungtungan palsu ngeunaan “karapihan jeung kaamanan,” anu dirumuskeun dina generasi katilu Adventisme Laodikea, geus dirancang ku Sétan pikeun nyegah Adventisme Laodikea dina generasi kaopat tina ngakuan peran Islam, sakumaha dilambangkeun dina Woe katilu.

Dina prosés pamurnian anu dilaksanakeun pikeun jalma-jalma anu dilambangkeun ku putra-putra Lewi, Anjeunna anu sumping sanggeus Yohanes Pambaptis bakal nyapuan lanté pangirikan-Na kalayan tuntas sarta “ngabersihan” eta, ku tampi anu aya dina panangan-Na. Pagawean éta dilaksanakeun ku Firman-Na.

“Anu kipas aya dina panangan-Na, sarta Mantenna bakal ngabersihan pisan tempat pangirikan-Na, jeung ngumpulkeun gandum-Na ka lumbung.’ Mateus 3:12. Ieu téh salah sahiji mangsa panyucian. Ku kecap-kecap bebeneran, kulit gandum keur dipisahkeun tina gandum. Ku sabab maranehna teuing sia jeung ngarasa bener sorangan nepi ka teu narima tegoran, teuing mikacinta ka dunya nepi ka teu daék narima kahirupan handap asor, loba anu ngajauhan ti Yesus. Loba kénéh anu ayeuna ngalakonan hal anu sarua. Jiwa-jiwa diuji ayeuna sakumaha murid-murid éta diuji di sinagoga Kapernaum. Nalika bebeneran ditepikeun nepi kana hate, maranehna ningali yén kahirupan maranehna henteu saluyu jeung pangersa Allah. Maranehna ningali perluna hiji parobahan anu tuntas dina dirina; tapi maranehna henteu daék ngajalankeun pagawean anu merlukeun panolakan diri. Ku sabab éta maranehna ambek nalika dosa-dosana kabuka. Maranehna indit bari kaceuceub, sakumaha murid-murid ninggalkeun Yesus, bari ngagerendeng, ‘Ieu ucapan téh hese; saha anu sanggup ngadéngékeunana?’” *The Desire of Ages*, 392.

Pesen hujan panungtungan teh nya éta “perdebatan” dina Habakuk pasal dua, sarta éta téh kecap-kecap bebeneran, anu misahkeun jarami tina gandum. Pamisahan éta mangrupa panyucian anu dipigawé ku Utusan Perjangjian. Dina sajarah Millerit, pesen Daniel pasal dalapan ayat opat welas ngahasilkeun hiji panyucian nalika éta mimitina gagal sarta nimbulkeun waktu tunda dina Habakuk pasal dua jeung pasemon sapuluh parawan dina Mateus pasal dua puluh lima. Nalika pesen Pamenta Tengah Peuting ahirna kacumponan dina 22 Oktober 1844, éta ngahasilkeun panyucian anu leuwih ageng deui. Harita pisan Utusan Perjangjian téh dadakan sumping sarta ngamimitian panyucian jeung pamurnian panungtungan. Gerakan anu geus ngaliwatan dua nu kahiji tina tilu pamurnian jeung panyucian, gagal dina nu katilu sarta dikirim ka padang gurun Laodikea dina taun 1863.

Dina sajarah Millerite, golongan Protestan mimiti disucikeun ku pangandika-pangandika bebeneran; satuluyna gerakan malaikat kahiji disucikeun dina datangna pesen pangujian katilu. Nanging, maranéhna anu geus jadi pangwangun bait Millerite salila opat puluh genep taun, ti 1798 nepi ka 1844, gagal dina pangujian katilu anu datang dina 22 Oktober 1844, sanajan maranéhna sampurna ngalaksanakeun pasemon sapuluh parawan.

“Loba anu maju nepungan Panganten Lalaki dina kaayaan aya dina handapeun amanat malaikat kahiji jeung kadua, nampik malaikat katilu, nya éta amanat panguji anu pamungkas anu kudu dipasihkeun ka dunya, sarta sikep anu sarupa bakal dicokot nalika panggero pamungkas ditepikeun.

“Unggal jéntré tina ieu misil kudu ditalungtik kalawan taliti. Urang digambarkeun boh ku parawan-parawan nu wijaksana boh ku parawan-parawan nu bodo.” Review and Herald, 31 Oktober 1899.

Sajarah nubuatan anu dimimitian dina katangan malaikat katilu dina 22 Oktober 1844 téh mangrupa kagagalan, sarta éta dipungkas ku pambrontakan taun 1863. Dina taun 1850, Sadérék White nyerat amanat di handap ieu.

"Gusti masihan kaula hiji tetempoan, tanggal 26 Januari, anu rek ku kaula dicaritakeun. Kaula ningali yén sawatara umat Allah téh tumpul jeung saré, sarta ngan satengah hudang, jeung henteu nyaradar kana jaman anu ayeuna keur urang jalani; sarta yén ‘jalma’ anu mawa ‘sikat kokotor’ geus asup, jeung yén sawatara aya dina bahaya keur disapuan nepi ka leungit. Kaula nyuhunkeun ka Yesus supaya nyalametkeun maranéhna, ngantepkeun maranéhna heula sakeudeung deui, sarta ngantep maranéhna ningali kana bahaya maranéhna anu pikagerieun, supaya maranéhna bisa nyiapkeun diri saméméh salawasna kasép. Malaikat nyarios, ‘Karuksakan keur datang kawas angin puyuh anu perkasa.’ Kaula nyuhunkeun ka malaikat supaya welas asih sarta nyalametkeun jalma-jalma anu nyaah ka dunya ieu, jeung anu kacantél kana banda milik maranéhna, sarta henteu daék ngaleupaskeun dirina tina éta, jeung ngurbankeun éta pikeun ngagancangkeun para utusan dina lalampahan maranéhna pikeun ngadaharan domba-domba anu lapar, anu keur binasa ku lantaran kakurangan kadaharan rohani."

“Waktu sim kuring ningali jiwa-jiwa nu malarat keur paraéh ku lantaran kakurangan bebeneran anu ayeuna, sarta sawatara anu ngaku percaya kana bebeneran téh ngantep maranéhna paraéh ku nahan sarana anu diperlukeun pikeun neraskeun pagawean Allah, éta pamandangan kacida nyerina, tuluy sim kuring nyuhunkeun ka malaikat supaya éta dipiceun ti payuneun sim kuring. Sim kuring ningali yén waktu padamelan Allah nungtut sabagian tina harta banda maranéhna, saperti jajaka anu datang ka Yesus, [Matthew 19:16–22.] maranéhna indit kalayan sedih; sarta yén moal lila deui panghukuman anu ngalimpah bakal ngaliwat sarta nyapukeun sakabéh banda kagungan maranéhna, tuluy bakal kasép teuing pikeun ngurbankeun harta dunya jeung nyimpen banda di sawarga.” Review and Herald, April 1, 1850.

Taun 1850, lalaki nu mawa sikat pikeun ngabersihan kokotor teh geus sumping. Dina 22 Oktober 1844, Utusan Perjangjian teh ngadadak sumping ka Bait-Na, sarta Mantenna ngamimitian pagawean mupus jeung nyucikeun putra-putra Lewi.

Urang baris neraskeun ieu pangajaran dina artikel salajengna.

“Kiwari jiwa-jiwa keur diuji jeung dicobaan, sarta loba anu ngalangkungan deui taneuh anu sarua anu kungsi diinjeum ku jalma-jalma anu ninggalkeun Kristus. Nalika diuji ku Firman, maranéhna nampik Sang Guru ilahi. Nalika ditegor ku sabab hirup maranéhna henteu saluyu jeung bebeneran sarta kaadilan, maranéhna ngajauhan ti Jurusalamet; jeung putusan maranéhna, saperti putusan murid-murid anu kajengkang haténa, moal kungsi dibalikkeun deui. Maranéhna henteu leumpang deui jeung Kristus. Ku kituna kacumponan kecap-kecap ieu, ‘Anu nyepeng ayakan aya dina panangan-Na, sarta Anjeunna bakal ngabersihan tempat ngirik-Na nepi ka tuntas, sarta ngumpulkeun gandum-Na ka lumbung.’” Signs of the Times, 15 Méi 1901.